

18. November

UPA2015/102

Forslag til forespørgselsdebat om hvordan vi kan stramme op om og forbedre reglerne om offentlig hjælp, således at vi forbedrer vilkårene for de arbejdsledige og undgår passivitet.

(Medlem af Inatsisartut Peter Olsen, Inuit Ataqatigiit)

Idet vi er glade for det forslag til forespørgselsdebat, som Peter Olsen fra Inuit Ataqatigiit har rejst, skal vi fremkomme med følgende bemærkninger.

Debatoplægget er meget interessant, hvorfor vi samtidig er glade for, at vi nu får lejlighed til i fuld åbenhed, at kunne drøfte dette fænomen og tage stilling hertil. Overskriften henfører os til, at vi nu klart og tydeligt kan tage hul på dette tabulignende spørgsmål, hvilket dermed er en god chance for, at kunne få spredt debatten ud i befolkningen og vi lover fra Siumut, at vi med glæde vil deltage i debatten.

Indeholdt i denne overskrift er som sagt et af vort lands fænomener, som vi ikke får snakket nok om til trods for, at det handler om vores daglige liv og velfærd, hvilket vi ellers burde kunne snakke klart og tydeligt om.

Siumut mener, at servicen indenfor det sociale område og den hjælp der ydes generelt set, bør kunne vurderes og gennemføres ud fra værdiregnskaber og, at man med dette værktøj vil kunne sikre en løbende evaluering og tilpasning af denne hjælp. Ved at omlægge nuværende praksis til værdiregnskabet vil den generelle service kunne højnes og blive mere lige for alle. Den nye praksis vil da kunne udvikles i samarbejde med Selvstyret og kommunerne. Den sociale service og ydelserne ville da kunne starte op ud fra hjælp til selvhjælp princippet og implementeres derfra.

I debatoplægget peges der på, at der er borgere, der er blevet for afhængige af den offentlige hjælp; endda påpeges det, at lysten og motivationen til at ville arbejde, er forsvundet til gengæld for kun, at blive forsørget fra det offentlige, som da er blevet det man lever af. Vi er da godt klar over, at der rundt omkring i landet bliver stadig flere og flere steder, hvor der er mange der lever af offentlig hjælp. Vi hører tit og ofte undskyldningerne for, at disse mennesker ikke ønsker at tage et arbejde. Det kan være skiftende arbejdstider, ja endda ser vi, at der er nogle der slet ikke er motiveret for deres arbejde, mens der er andre der beskylder omstændighederne for deres arbejdsløshed. Hvor er evnen til at kigge indad? Hvor er drivkraften til at ville løse sine egne problemer? Hvem tager et medansvar for deres egen situation?

Jeg kan med glæde meddele, at Siumuts grundlæggende holdning i dette spørgsmål ikke er ændret. På efterårsmødet i 2012 udtalte daværende inatsisartut medlemmer fra Siumut sig om et forslag der var stillet af Demokraterne med følgende budskab:

Formand, jeg citerer:

”Her i landet er vi kendetegnet ved, at vi løfter i flok. Efter vores opfattelse, skal det med at løfte i flok vræe, at alle folk der både fysisk og psykisk er sunde skal løfte i flok og ikke kun sådan, at det kun skal være dem der har en vilje til at forsørge dem selv, der skal løfte alle byrderne .”

Endvidere:

”Kort sagt; Vi skal i samfundet også have forpligtelser og ikke kun at have rettigheder! Vi skal som forældre til stadighed sørge for, at opfostre vores børn således, at de bliver i stand til at kunne tage ansvar for egen og familiens forsørgelse, ved at de opdrages til at ahve respekt for dem selv, andre samt deres arbejde.”

Citat slut:

Vi skal samtidig her huske, at der findes folk, der virkelig har brug for offentlig hjælp. Samtidig vil jeg gøre opmærksom på, at landsstyreområdet for familie, kultur, kirke og ligestilling i marts 2013 udsendte en vejledning omkring offentlig hjælp.

Her er der dog tale om, at opnå en forbedring og revidering af forordningen, hvor Selvstyret og Kommunerne i samarbejde skal udarbejde et klarere og bedre grundlag herfor.

Siumut mener, at man kan se frem til dette med fortrøstningfuldhed.

Hvis vore medborgere ikke bare skal opdrages til at blive passive, så må vi fortsat forbedre og udvikle forudsætningerne herfor. Vi skal kunne reagere og danne vores meninger uden omsvøb overfor det vi mener at kunne se. Derfor må den næste arbejdsopgave da også være, at få strammet op på lovgivningen og i øvrigt udvikle området. Vi vil fra Siumut gerne være med hertil.

Vi er lidt for slemme til kun at beskæftige os med vore fejl, hvilket blot medfører, at nogle af dem det går udover, mister deres motivation. Det er disse kedelige konsekvenser, som vi i dag desværre ser i samfundet i fremherskende grad.

Man kan ikke rejse et hus uden at have bygget fundamentet færdigt, det er derfra at bejder starter. Vi opnår bedst vore mål i fællesskab, og vi bør stå last og brast om de hensigter vi arbejder udfra.

Derfor er vi da også fra Siumut overbevist om, at de mennesker der ellers ville være blevet - eller allerede er blevet - passive medborgere, de skal hjælpes videre til, at tage det næste skridt og

opmuntre dem til, at være med til at planlægge vejen til et bedre liv. Ikke mindst må de selvfølgelig selv være aktivt medvirkende i denne proces.

Fællesskabet skaber styrke i sig selv. Det at man ikke er enige betyder ikke at man er fjender, tværtimod, at vores forskelligheder skaber vores styrke

Vi er glade for, at Peter Olsen har fremlagt dette debatoplæg, hvilket med al tydelighed viser hvor vigtigt det er, at vi står sammen om dette fænomen.

Vi takker fra Siumut for, at vi kan være med til denne debat.

Laura Táunâjik
Siumut